

1968-06-09

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Honoré de Balzac

Christian Poulsen

Medardo Rosso

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

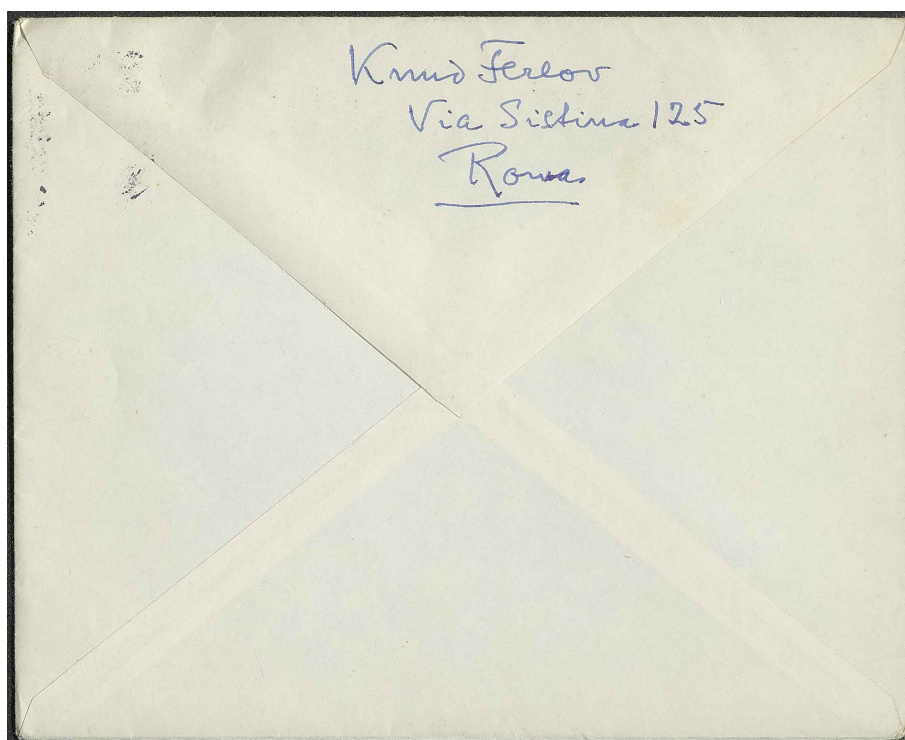
DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver til Sonja Ferlov Mancoba, at han er glad for at kunne forestille sig deres butiksløjlighed, som Christian Poulsen har beskrevet for ham. Han vil selv invitere hende ind i sit tankeliv og skriver både om sin dag og erindringer fra sit liv i Frankrig. Han svarer på en bemærkning fra hende om at "man naar saa lidt i kunsten", hvor idealet glimrer i det fjerne og skriver, at han synes hun skal læse Balzacs Le Chef-d'œuvre inconnu.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Via Sistina 125 — den 9 juni 1968
00187 - Roma I

Kæreste Sonya,

Tusind tak for dit sidste brev som
fuldt af Kærlighed og sand. Jy var glad
vid af eders ven Christian Poulsen at høre
lidt om, hvordan du bor i nye du Château.
Det vidste, jy jo Kim saa lidt om. At høre
om din eksistent i en bibrilkelegly med brakte
mig sig mærkeligt. Nu vil og saa jy forsøge at
fæe dig til at se ind i mit Antalio, den
naturligvis en paa holdningen.

Jy sad i morges paa Pincio'en i Kastan-
niernes skygge. Vejret var brunt og fugtigt
som det vist er allevegne i Europa. En
juni morned som naar man jy aldrig oplevet i
Rom. Som jy der sad og stuede op i Kastanie-
træernes kroner, stod min uforglemmelige ven
Medardo Rosso pludselig lystvendt for mig midt
i Kastaniebladene. Hans magtfulde Kalos af et
legeme (der kunde være tre af min størrelse
inden i man) sad foroverbøjet med sit brødsige

Orilke. Samil om minden, metofs som $M_{\text{t}} =$
Sked. Nam, naar M_{t} om morgenen kom of
til Nam og traf Nam i Caféen paa by omst
af B² de Betignelles og av. de Villars, hvor
han havde sit atelier, over gaarden. Madam,
amerne med deres Arakvogne med \int røntager
Arak forbi, Rollo daabte dem lystigt an og
indbød dem til en "marmite". "Je ne peux
pas m'arrêter, Mr Rollo, il y a le flic." Men
stadig og opforbig med alle magthaver,
som Rollo var, vordt handlung imellem
sej og opmused end og at fra "flic'en" endragt
vi sin side til en "mominette". ^{er} Hovordy erin-
dringen en lykkelig gave! Rollo's bible's ma-
ly sendt øjne, der gik dybt ind i hovedet,
som var or bange for at vove sig ind i den
yde verden og med al dens vilgeribet og
habe Kunstens evige lys indfæ. Og saa
de fine langstrakte meander, der formede
vokset og fik alle lysvinklinger til at
gaa ind i Skulpturen! De stod i Skarp
med sød og de maas indvendige apparition.
Man saa saa maapaa gaden. Kunne man

II

godt anslaa ham til en handelsrejsende. Du
Airk et særligt blik til at se ham som
ham over. - Nu skal jeg fortælle dig, hvordan
ham en aften så ind i mig. Det var i tiden
lige efter første verdenskrig. Jeg var kommet
op til Rosso for at gå med ham og spise
middag på en lille restaurant. Men Rosso
stod midt en gryde over en lille dyvel af
af en jernovn og lavede mad. En King, som
ham elskede og troede sig mættet i. Han havde
købt proviant om morgenen ved brækkovnen.
Alle mulige grøntager, nogle stykker kød,
alt sammen i gryden med tilbehør af nogle
myetiske urter, som satte smag på det hele.
Det blev en dejlig stæppe. Vi sid og Aar - Sam-
men ved en lille mærc efter at have spist
den. Skeret af ovnen faldt over mit ansigt.
Så så jeg det pludselig et øb i Rosso: "Nu tæn
jeg dig. Du er en blanding af en teolog og en
boksner. Du har alle beologens finesser og så har
du også bokserens angrebskraft. Imorgen
lad dig beret komme, og så skal jeg lave
et mæster værk af dig." Ak, ak! Det blev i det

til noget. Poesi var i det tidlige aar ikke
mere sig selv. Han sad og Knæded indbytt
med midt blyant (iøvrigt nogle af pferlige
Sjanger), men naar det gik ud at forme
leret eller vortet med de smaa fine haender,
~~Saa~~ sagde armen nej.

Saadan gaar det og saa midt mig. Mere
og mere maaske jeg lide vid, et l'actien n'est
pas le soleil ou réve." Dog taler jeg him-
len for at have lovet, enden har jeg ofsee
mine lyse øjeblikke. Tine tiden har for
mig været en lykkelig ^{sig} trods alt hvad der
sker ind i verden af rimmel og fimmel
ulykker, mord og Krige. Tidens aand kan
bedrive mig, men den kan ikke omstyrke
den lille verden, der er min. Der er en
Hellig aand, som beskytter os, en naad
ovenfra. Kristus, "offrit a mort Sa
très belle jeunesse", som Villon skriver,
men hvad hjælp det for menneskes frygt
og mislille. Apostlene var flygtede. Ved
Korsets fod var der Kun Johannes og nogle
Kvinder, "la très sainte Vierge" og Synderinden.

III

Maria Magdalena, der hos Kristus havde
fundet den Kærlighed, der er højere end alle
jordisk. Men saa sendte Kristus den Hellige
Aand, Trøsteren, som evigt vil leve i mennes-
keskeden og give mod og Kraft, selv
til dem, der aldrig strænker den eneste.
"Sine duo nūmine, nihil est in nomine.
nihil est in notitium;" Esledes synger
man i Kirken paa Søndag, eller rettere
sanger man, for nu er vulgæriteten bryd
ind i næsten alle Kirker, det er blevet
som en forbanding af Tomas Lyffende Munde
eller ogsaa, der bare siger resp. resp. for man har
den Lykke at tro paa en Hellig Aand og måske
ikke at miste den. "En ceste foy je vūcil
vivre et mourir" (ogsaa Villon)

Nu er jeg træt, det er blevet
mørkt i mit værelse, og jeg maa
slutte. Maa du vil du kun faa fra
brev fra mig endnu, men hvis du kunde
aaben min grav, vil du maa du der
finde epistler, der venter lys og Lykke
over Aisien i rue de Crétien, især
arbejdsmod i denne gammel del, hvor du

dog altid er flammer, der stiger ned fra
himlen som paa pindedagene.

En Kærlig hilsen til jer
alle fra din gamle outback
Johs

P.S. Jeg var lykkelig ved at høre om
Eders rejse til Houfleur, hvor jeg jo
var saa tit, da jeg boede i de Havre
og saa jeg elsker Bretagne, det smaa
Kirker, som jeg stadig har længsel efter
— og saa befolkningen. Jeg tænker Paimpol,
hvorfor skibene sejlede ned til Island =
Apostlene og biskopperne velsignede dem
ved afrejse. Jeg havde en lille ven, der
havde været inde for stormene ved Island.
"Men Gud har aldrig forladt mig," sagde han.
Det røgte mig.

Du skriver, at man naar saa
lidt i Kunsten. Idealet staar stadig
i det fjerne. Ja det er sandt. Det
gav mig den tank, at du burde læse Le
Chef d'œuvre inconnu af Balzac, en ganske
lille novelle, men et mesterværk